

L'APPEL CATALAN

Preus de Subscripció
 Barcelona-ciutat, 6 n^{um}. 1.50 Ptes
 12 » 2.75 »
 Catalunya . . . 6 » 1.75 »
 12 » 3.25 »
 Península Iberica 6 » 2.— »
 12 » 3.75 »

Literatura = Art = Política = Economia = Esports = Turisme

Redacció - Administració - Publicitat : GINEBRA - Rue de Lausanne, 54. Xecs postals suïssos l. 5425

Director : Joaquim BASSEGODA

Telèfon 29.703

El President de la Generalitat de Catalunya

Nadal 1933 fou un dia de dol per a Catalunya. La pèrdua que la terra catalana ha sofert amb el traspàs del President Francesc Macià, és tan gran que els catalans, en l'hora de la desaparició d'aquest home-símbol, s'han sentit altra vegada germans. Macià és l'heroi que Catalunya necessita per a que la seva causa fos reconeguda per Espanya i s'internacionalitzés. Gràcies a la tenacitat, fermesa i valentia d'aquest fill predilecte, les primeres estrofes d'*Els Segadors*, «Catalunya triomfant...», foren una realitat en proclamar, ell, la República a la nostra terra.

L'enyorament que els catalans sentiran per aquest preclar patrici, que tants sofriments, tantes vexacions tingué de suportar a Catalunya i en l'exili; el molt que lluità, des de 1905, pel reconeixement del dret de la nostra terra a governar-se ella mateixa, de res no serviria si els catalans no tinguessin la voluntat ben ferma, ara que les dretes — excluint les catalanes — espanyoles, anticatalanes, centralistes i fanàtiques, estan a l'aguait per a lliurar, a la propera avinentesa, una batalla contra el dret sagrat de Catalunya de gaudir de la seva justa sobirania; aquesta enyorança de res no serviria — repetim — si els catalans no tinguessin la ferma voluntat d'unir-se contra, de l'enemic comú, el Centralisme anorreador, botxí que fou i pot tornar a ésser de la llibertat catalana.

Es aquesta unió sagrada dels catalans, que era un dels desigs més vehements del pare de la pàtria; és amb aquest somni i amb aquesta fé que haurà mort feliç — com diu molt bé un catalanís-

sim diari de Barcelona — l'immortal i boníssim patriota Macià.

Requiescat in pace.

Glòria a aquest català, mirall de virtuts i d'heroïsmes.

Ara que Espanya ja no té l'amo que li falsejava la seva voluntat, ara que la República — que atorga practicament els mateixos drets a catalans i no catalans — ha fet dels blincadors i cortisans súbdits de la monarquia, uns dignes ciutadans, cal que hi hagi en l'exèrcit republicà un nombrós estol d'oficials catalans. Catalunya no pot enorgullir-se de que l'exèrcit de l'Estat espanyol estigui gairebé format exclusivament per homes que pensen molt diferentment de com pensava l'excel·lent vilanoví que tingué el coratge de deixar, davant les exigències de l'*Africano*, l'espasa per la defensa de Catalunya.

Tant de bo que l'exemple de Macià, com abans d'ell els de Josep de Margarit i Villarroel, suscití un moviment d'incorporació d'un gran nombre de catalans com a oficials de l'exèrcit de la República. Tant de bo que aquests oficials catalans tinguessin l'entusiasme d'aquells altres, per tal de defensar el dret contra la força i la injustícia. Catalunya, ara com sempre, ara sobretot, que sembla que torni a estar en perill la seva llibertat, necessita guiadors d'acció com el que suava ha tingut, que sàpiguen pronunciar, quan calgui, un categòric «non possumus» i plantar cara, en possibles i futures hores de perill, als centralistes emboscats, escamotejadors de la voluntat de Catalunya; necessita guiadors d'acció que només poden trobar-se en homes del temps i de la voluntat infrangible del gran patrici que avui plora.

Joaquim BASSEGODA.

Telegrama

L'APPEL CATALAN unint-se al dol de Catalunya per la pèrdua feixuga que acaba de sofrir, cursà el mateix dia del traspàs de l'Il·lustre President Macià, el següent telegrama al Govern de la Generalitat de Catalunya:

« El periòdic L'APPEL CATALAN, de Ginebra, compartint el dol de Catalunya per la mort del gran patrici Macià, primer militar defensor de les llibertats de Catalunya, tramet al Govern de la Generalitat l'expressió de la seva viva condolència i de la seva infrangible fidelitat a l'ideal català. Bassegoda, director. »

Protesta

L'APPEL CATALAN es veu en la dolorosa obligació de tenir de protestar amb energia contra l'actitud d'un

diari politico-religiós — més polític que catòlic — de Ginebra que, no tenint-ne prou d'haver-se mofat grollerament en vida del senyor Macià, gosà publicar, quan ja havia traspassat, un article impertinent i incongruent, per a no dir més, sobre la vida de l'egregi ciutadà, al qual titllava de perpetu conspirador. El redactor d'aquest diari ginebrí — un jove suís partidari de la monarquia absoluta (a Suïssa?) i del despotisme aristocràtic (admirador dels carlins i àdhuc de l'ex-rei, però enemic de l'hitlerisme i del feixisme a («et pour cause»!) ha demostrat, una vegada més, el seu partit pres i el seu poc sentit comú per les coses de Catalunya, i la seva més supina ignorància per a la política espanyola, de la qual només se'n assabenta per mitjà del diari parisenc «L'Action Française» i la premsa aristocràtica de França.

MACIÀ

— C'est l'homme que j'ai connu qui ressemble le plus à Don-Quichotte.

Ces paroles sont de la comtesse de Noailles, admiratrice de la noblesse de caractère de Francesc Macià.

Parmi les personnalités françaises qui défendirent, pendant la dictature alphoncine de Primo de Rivera, les Catalans, Mme de Noailles fut l'une de celles qui se mirent aussitôt à agir.

— Es l'home que he conegut que més s'assembla a Don Quixot.

Aquestes paraules son de la comtessa de Noailles, admiradora de la noblesa de caràcter de Francesc Macià.

D'entre les personalitats franceses que, durant la dictadura alfoncina de Primo de Rivera, defensaren els catalans, Madame de Noailles fou una de les que es posaren tantost a llur costat.

En parlar com ho feia, no volia donar

L'enterrament del President de Catalunya

En parlant comme elle le faisait, elle ne voulait pas donner à sa phrase un caractère de dénigrement, mais elle exprimait le respect et l'admiration que méritait par son esprit chevaleresque, noble et idéaliste, semblable à la figure créée par Cervantès, celui que les Français se plaisaient à nommer « colonel Macià ».

a aquesta frase cap caràcter denigrant, sino que amb ella volia expressar el respecte i l'admiració que mereixia pel seu esperit cavalleresc, noble i idealista, tan semblant a la figura creada per Cervantes, aquell que, aleshores anomenaven els francesos el coronel Macià.

